

Інна Іларіонівна Крижанівська – 100 років з дня народження

Інна Іларіонівна Крижанівська (25 червня 1913, Черкаси – 30 листопада 2004) – народилася в місті Черкаси в родині вчителів. Після закінчення школи вступила до Дніпропетровського медичного технікуму, який закінчила з відзнакою. За направленням працювала фельдшером на заводі імені Петровського. Як відмінниця, без екзаменів, була прийнята на лікувальний факультет Дніпропетровського медичного інституту і в 1938 році отримала диплом, також із відзнакою.

По закінченні навчання працювала лікарем-ординатором, завідувачем терапевтичного відділення Ігреської психіатричної лікарні у Дніпропетровську, з 1940 року — головним лікарем обласної лікарні у місті Чернівці. Влітку 1941 року переїхала до Сімферополя і вступила до клінічної ординатури кафедри внутрішніх хвороб Кримського медичного інституту. Під час Великої Вітчизняної війни разом з двома малолітніми синами була евакуйована спочатку до Краснодарського краю, а потім – Грузії, де вона працювала сільським дільничним лікарем.

У 1943 році з сім'єю повернулася до відвоєваного Дніпропетровська, почала працювати лікарем-ординатором, потім завідувачем терапевтичного відділення обласної клінічної лікарні імені І. І. Мечникова. У 1944 році вступила до лав ВКП(б). Із 1947 року працювала асистентом кафедри факультетської терапії. У 1953 році захистила кандидатську дисертацію, у 1957 році – докторську дисертацію.

Із 1956 до 1957 року завідувала кафедрою факультетської терапії-2 Дніпропетровського медичного інституту, а у 1957–1959 роках – кафедрою факультетської та госпітальної терапії медичного факультету Улан-Баторського держуніверситету. Побувала у Монголії ще двічі: у 1969 році протягом 20 днів консультувала важких хворих, читала лекції лікарям; у 1976 році брала участь у з'їзді медичних працівників, присвяченому 55-річчю охорони здоров'я у МНР.

Із 1959 до 1989 року очолювала кафедру госпітальної терапії Дніпропетровського медичного інституту, з 1989 року – професор-консультант кафедри. Із 1959 року – проректор з навчальної роботи, а з серпня 1964 до липня 1981 року обіймала посаду ректора Дніпропетровського медичного інституту. Під її керівництвом було створено два нові факультети: стоматологічний і факультет удосконалення лікарів, побудовано п'ять будівель студентських гуртожитків.

Автор і співавтор понад 300 праць, у тому числі 11 монографій, у галузі захворювань серцево-судинної системи. Створила кардіологічну школу. Займалася вивченням бронхіальної астми, тромбоемболії, профпаатології, патології печінки, виразкової хвороби, дифузійних захворювань сполучної тканини, цукрового діабету, розвинула систему виховання студентської молоді.

Громадська діяльність. Обиралась депутатом Верховної Ради УРСР 7-8 скликань (1967–1975 роки), депутатом Дніпропетровської обласної ради, заступником голови Комітету радянських жінок, головою правління обласного комітету Радянського Фонду миру, головою правління обласного товариства терапевтів, членом правління республіканського наукового товариства терапевтів, головою ради Будинку вчених та членом Народного музею історії Дніпропетровського медичного інституту.

Заслужений діяч науки УРСР (з 1968 року), заслужений працівник вищої школи УРСР, «Відмінник охорони здоров'я». Нагороджена орденом Леніна, двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденами Жовтневої революції, Дружби народів та княгині Ольги III ступеня, сімома медалями, зокрема: «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1946), «Ветеран праці», срібною медаллю ВДНГ України.

Її ім'я занесене до видання «Жінки України».